

Μεγάλωσε πειὸ γρήγορα ἀπ' τὰ παιδάκια τ' ἄλλα,
 Γιὰ νὰ προφθάσω νὰ σὲ ἰδῶ στὸ μαῦρό σου καβάλλα,
 Μὲ τὸ πατροπαράδοτο σπαθί σου γυμνωμένο
 Κι' ὄχι ἀπὸ Τούρκου, ἀπὸ καρδιὰ Βουλγάρου αἱματω-
 [μένο
 "Αχ, νὰ σὲ ἰδοῦν τὰ μάτια μου πρὶν τὰ σκεπάζουν σκότη,
 Μὲ τὸ ξαδέλφι σου μαζί... καθὼς ἐθεωροῦσαν,
 Τὴ λεβεντιὰ τοῦ Θοδωρῆ, τὸ φῶς τοῦ Γαρδικιώτη,
 "Οταν—Λειοντάρι καὶ ἀντὸς—μαζί ἐπερπατοῦσαν!
 Ναί· τοὺς Γριδαίους μου θὰ ἰδῶ στὰ δυὸ ἑξαδέλφια πάλι
 Ποῦ θὰ ξαναφουντόσουνε τοῦ Μπούα τὸ πλατάνι·
 Θὰ τοὺς ἰδῶ μέσ' σὲ φωτιὰ καὶ χάρου ἀνεμοζάλη,
 Μὲ μπαγιονέτα τακτικοῦ, μὲ κλέφτη γιαταγάνι . . .
 Θὰ ἰδῶ ὅτῃς μάχης τὸν καπνὸ σὰν φῶς τὸ πρόσωπό τους
 Καὶ θάναί τὸ τραγοῦδί μου τὸ ὑστερνό, δικό τους !

1 Ἰανουαρίου 1893.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ

Ντελάλης—δύζυγος.

Ἔχασα τὴν γυναῖκά μου ! καὶ ὅποιος μοῦ τὴν φέρει
 Τοῦ δίδω φράγκα ἑκατὸ μπαχσίσι εἰς τὸ χέρι·
 Μὰ ὅποιος τὴν κρατήσῃ
 Τοῦ δίδω κι' ἄλλα ἑκατὸ καί . . . νὰ με συμπαθήσῃ !

(Ἐκ τῶν τοῦ Σ α τ α ν ᾱ)